

er Reglen i D. L. 2—22—64 yderligere opretholdt, idet det heraf vil blive Følgen, at Overskuddet kun vil blive affordret Kirken, saafremt det virkelig behøves til andre trængende Kirker.

Bestemmelsen i § 24 om Tilskud fra Stat og Kommune skal man ikke her opholde sig videre ved, men kun henvise til, at disse Tilskud ere nødvendige, hvis den kirkelige Nødsstilstand i Kjøbenhavn skal kunne afhjælpes. Med Hensyn til Bidragenes Størrelse skal kun bemærkes, at Kommissionen, der gik ud fra en samlet Ordning af Forholdene i Kjøbenhavn og paa Frederiksberg, havde foreslaaet de aarlige Tilskud fastsatte til 150,000 Kr. fra Staten, 50,000 Kr. fra Kjøbenhavns Kommune og 10,000 Kr. fra Frederiksbergs Kommune. Efterat de frederiksbergske Forhold nu ere udfilte fra dette Lovforslag og gjorde til Genstand for Behandling i et særskilt Lovforslag, vil ogsaa $\frac{1}{6}$ af Statens Tilskud være at overføre til dette, saaledes at Tilskuddet til de kjøbenhavnske Kirkeforholds Ordning fra Statens Side kun vil blive 125,000 Kr. aarligt.

§ 25, 1ste Stk., indeholder en Regel, der er en nødvendig Følge af, at man maa ønske Raadensaret affast i de kjøbenhavnske Præsteembeder samtids med Indførelsen af faste Gager. § 25, 2. Stk., drejer sig om et Beløb af 6,344 Kr., som hidtil er udredet af Kjøbenhavns Kommune som Afløsning af den Forpligtelse, der tidligere paahvilede Børnene i de kjøbenhavnske Kirkefester til at synge i Kirkerne. Det er af Borgerrepræsentationen foreslaaet som Betingelse for Udsættelse af det større Tilskud til de kjøbenhavnske Kirker, at dette mindre Tilskud fremtidig bortfalder, og Ministeriet har ikke ment at burde modsætte sig dette, saa meget mindre som det ogsaa synes forudsat af Kommissionen.

Ministeriet skal ikke her komme ind paa et Forsøg paa at opstille et Budget for de kjøbenhavnske Kirker efter den her foreslaaede Ordning af deres pekuniære Forhold, men indskrænke sig til at henvise til, hvad der i denne Henseende er anført i Kommissionsbetænkningen.

V.

Om Kendelser i Anledning af Kirkerne og Kapellernes Benyttelse.

At der for Benyttelse af Kirken udenfor den almindelige Gudsstjeneste erlægges Kendelser til denne ikke alene for Opvarmning og Rengøring, jfr. Lov 25de Marts

1872 § 12, men ogsaa uden at Kendelsen fremtræder som Betaling for slige direkte Udgifter, er ingenlunde naalindeligt hverken i eller udenfor Hovedstaden. Her kan saaledes henvises til de af Magistraten under 31te December 1881 approberede Takster for de under dens Patronat staaende Hovedstadskirker, til et af Ministeriet under 27de Marts 1886 approberet Reglement for, hvad der paa Frederiksberg skal betales til Kirken bl. a. for Bryllupper og Begravelser, og et af Ministeriet den 18de Februar f. A. approberet Reglement for den nye Kirke i Balby, der ogsaa indeholder Takster for Kirkens Benyttelse ved særlige Lejligheder. At slige Udgifter fremtidig skulle bortfalde, er der ikke nogen som helst paavisselig Grund til, og det er derfor ogsaa i Lovforslagets § 26, 3dje Stykke, bestemt, at de fremdeles skulle ydes til hver Kirke i samme Omfang som hidtil. Men man har, efterat der ved Lovforslaget er foreslaaet oprettet en fælles Kirkekasse, af hvilken samtlige de almindelige kirkelige Udgifter fremtidig skulle udredes, ment at kunne strække sig videre endnu og fastsætte, at Kendelser ved slige Lejligheder ogsaa skulle ydes til denne Kasse. Som det imidlertid vil fremgaa af det første Stykke af den nævnte Paragraf, er Bestemmelsen herom givet et saa begrænset Omfang, at ingen med Rette vil kunne paastaa, at han ved disse Kendelser udelukkes fra Kirkens Gøder. For Utergang og Konfirmation skal aldrig fordras erlagt nogen Kendselse til den fælles Kasse, heller ikke for Daab, uden hvor denne ønskes foretaget paa særlige Dage eller til særlig Tid, eller for Begravelser, hvor Sørghejstiden holdes i Hjemmet eller ved Graven. Kun for Vielser har man ment at burde fastholde en Kendelses Erlæggelse som Regel, dog at der ogsaa herfra som overhovedet kan bevilges Undtagelser dels af Fællespatronatet, naar vedkommende ophjer, at Kendelsens Erlæggelse paa Grund af deres Fattigdom vilde være dem trykkende, dels af Præsten i ganske særlige Tilfælde. Ministeriet har erkendt, at der ofte kan indtræde Tilfælde, hvor Præsten bør anvende al sin Indflydelse for at bevæge Folk til at lade de kirkelige Handlinger foretage med dem eller deres Børn. Som saadanne Tilfælde har Biskoppen i sin Erklæring over det foreløbige Lovudkast fremhævet Mænd og Kvinder, der leve som Ugtefolk uden at være det, Børn, der ikke ere blevne døbt til sædvanlig Tid, det være paa Grund af Forældrenes Forsømmelighed eller deres baptistiske Tilhøjeligheder paa den Tid, Børnene kom til Verden. I alle saadanne og lignende Tilfælde bør Præsten